

mijmering / verleiding

We kunnen nu een jaar lang niet of nauwelijks winkelen. Geen kleding kopen dus, geen leukjes, geen impuls- of troosthebbendige, geen compensatie voor wat voor frustratie dan ook. Nou ja, de laatste weken alleen op afspraak dan, maar dat is mij teveel gedoe.

Hoewel, vandaag had ik een boek nodig, dus heb ik, om de lokale winkelier te plezieren, een uitzondering gemaakt en bij Bruna afgesproken voor vanochtend om 10 uur. Geen lol aan, voor mij niet en nog minder voor de twee meidjes in die stille winkel.

Terugkijkend vind ik het eigenlijk wel prettig dat winkelen mij moeilijk werd gemaakt. Er was gewoonweg minder verleiding. Ik heb van alles meer dan genoeg en toen ik daadwerkelijk terug moest vallen op mijn eigen collectie ... (vul maar in), werd me dat op een confronterende manier weer eens duidelijk. Zonder verleiding had ik geen last van kooplust, bleek ik nergens om verlegen te zitten en verlangde ik ook niet echt naar iets. En ik vermoedde dat dit na corona wel zo zou blijven.

Mooi niet dus. De allereerste dag dat de winkels de deur weer op een kier mochten zetten liep ik onderweg naar wat essentiële boodschappen tegen een groene trui aan. Zo mooi, zo zacht, zo lief, zo lente... Ja, ik heb wel een trui, meerdere zelfs, maar niet zo een. Ik keek op het prijskaartje: voor de helft en dan nog dertig procent extra korting. Ik liep er nog eens langs en nog eens en de volgende dag weer en mijn maat bleef er maar tussenhangen ... en ik heb 'm niet gekocht.

Het is net als met vasten vroeger. Heb je dat zes weken gedaan, mag je ineens weer 'een tompoes eten', om met Bomans te spreken. Zes weken in gevecht met jezelf, gehecht raken aan het afzien, om vervolgens te doen alsof dat weinig voorstelde.

Ik heb 'm dus laten hangen, die mooi, zachte, lieve lentetruui. Ik sta nog even in de onthoudingsmodus en wil daar nog geen afscheid van nemen.

Maar misschien volgende week, als ik er toevallig weer langs loop en de juiste maat er nog hangt...